

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/132/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718205219
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8718205219.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Branislava Brezu v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava 851 02, IČO: 35 724 803, právne zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava 851 02, IČO: 36 613 843, proti žalovanému J. Y., V.. XX.XX.XXXX, P. Y., V.. T.. F. XX/XX, v konaní o zaplatenie 300 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 20Csp/110/2018-47 zo dňa 29.01.2019 jednomyseľne takto

rozhodol:

I. Potvrďuje sa rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

II. Náhrada trov odvolacieho konania sa stranám sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto cit.:

„Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 417,34 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 300,- eur od 1.10.2018 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 18,5 %, o ktorých rozhodne súd samostatným uznesením.“

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil podľa ustanovení § 53 ods. 6, § 54 ods. 1 a 2 a § 488 a nasl. Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b) a § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

3. V odôvodnení rozsudku uviedol, že s ohľadom na vykonané dokazovanie a citovanú právnu úpravu mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola riadne uzavretá úverová zmluva, žalovanému boli poskytnuté finančné prostriedky, ktoré v dohodnutej dobe a objeme nevrátil. Vzhľadom na túto skutočnosť súd prvej inštancie návrhu v časti o zaplatenie istiny do sumy 417,34 eura vyhovel. S ohľadom na skutočnosť, že žalovaný v tejto časti nárok žalobcu nepoprel, súd prvej inštancie ho zaviazal tiež na úhradu zákonného príslušenstva vo forme úroku z omeškania. Priznaný nárok predstavuje výšku záväzku v okamihu zosplatnenia úveru. Čo sa týka zvyšku príslušenstva, súd prvej inštancie s prihliadnutím na existujúcu judikatúru (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014) konštatoval, že úroky predstavujú odmenu (cenu) za „užívaní jistiny“ a úroky z omeškania

sankciu. Cena musí byť jasne stanovená a uzavretá uplynutím úverového obdobia, či už pôvodne dohodnutého alebo predčasne skončeného. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca sa dovoláva nárokov na odplatné úroky, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve. Keďže tento stav netrvá, je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškaním spotrebiteľa a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Ak nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Ak existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je podľa názoru súdu prvej inštancie táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z. S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi požadované zmluvné úroky vypočítané a uplatnené za obdobie po zosplatnení úveru, rovnako ako bankové poplatky, ktoré žalobca žiadnym spôsobom nepreukazoval a nepreukázal a v tejto časti žalobu zamietol.

4. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vzhľadom na pomer úspechu strán sporu súd žalobcovi s pomerom úspechu 59,25 % priznal náhradu trov konania v rozsahu rozdielu pomerov úspechu strán sporu (59,25 - 40,75 = 18,5 %), o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením.

5. Proti tomuto rozsudku, a to proti výrokom o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania, podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, alternatívne navrhol rozsudok zmeniť tak, aby žalobe bolo v celom rozsahu vyhovené a uplatnil si náhradu vzniknutých trov konania. Žalobca zdôrazňuje to, že má nárok na zmluvné úroky. Vo veciach problematiky uplatňovania zmluvných úrokov po zosplatnení je sporná otázka časového ohraničenia, do ktorého môže veriteľ požadovať úroky. Ústavný súd SR vykladá pojem zosplatnenie zánikom pôvodného záväzku, na ktorého miesto nastupuje záväzok úplne nový. Takýto výklad je nesprávny, nakoľko zosplatnenie úveru spôsobuje len jedinú zmenu v záväzku, a to v lehote konečnej splatnosti a straty práva platiť v splátkach. Žiaden zákon neupravuje, že zosplatnenie úveru spôsobuje zmenu všetkých zmluvných podmienok. Práve z tohto dôvodu a logickosti výkladu Najvyššieho súdu ČR sa žalobca opiera aj o judikatúru tohto súdu. V tejto súvislosti je potrebný rozbor inštitútu vyhlásenia predčasného splnenia záväzku vo vzťahu k teórii práva o zmene a zániku záväzkov. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru veriteľom je prejavom vôle veriteľa smerujúcim k zániku povinnosti dlžníka platiť svoj dlh v splátkach a vzniku novej povinnosti zaplatiť celý dlh jednorazovo v stanovený termín. Z tohto prejavu vôle nevyplýva, že veriteľ mení záväzok dlžníka v ostatných jeho právach a povinnostiach. Je účelovo viazaný výlučne na termín splatenia a spôsobu splatenia úveru. Akýkoľvek iný výklad než ten, že veriteľ zmenil záväzok čo do termínu splatnosti, nie však čo do ostatných podmienok úveru je nesprávny. V danom konaní bolo preukázané, že žalovaný ostáva dlžný a teda je správny ten záver, že jeho záväzok doposiaľ nezanikol, keďže nezanikol hlavný záväzok dlžníka, nemožno hovoriť o zániku akcesorického zmluvného úroku. Medzi pojmi splnenie záväzku a splatnosť záväzku je rozdiel. Splatenosť záväzku predstavuje len časový moment, v ktorom má nastať, ale nemusí, aj splnenie záväzku. K splneniu záväzku v danom prípade nedošlo. Teda až splnením záväzku zaniká i akcesorický vzťah nielen časovým bodom označujúcim moment, v ktorom dlžníkovi vznikla povinnosť dlh splatiť. Výklad, ktorý odbremeňuje dlžníka od platenia zmluvného úroku by bol až absurdný, keďže privedením stavu predčasného zosplatnenia úveru pre porušenie povinnosti dlžníka, by sa postavenie dlžníka zvýhodnilo v porovnaní s jeho postavením, ak by povinnosť neporušil. Takýto výklad však prípustný nie je. V zosplatnení úveru žalobcom neboli započítané zmluvné úroky, ide len o dlžnú sumu do času zosplatnenia, ku ktorej bol pripočítaný zvyšok dlžnej istiny. Žalobca zdôrazňuje, že zmluvný úrok je odplátou za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa. Súd odmietnutím priznania zmluvného úroku konal v rozpore s právnou zásadou, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. Ak však zosplatnením úveru dlžník získa nedôvodnú výhodu v tom, že

nie je povinný platiť zmluvný úrok, aj keď táto skutočnosť je následkom protiprávneho konania dlžníka, súd konal v rozpore s touto právnou zásadou. V tejto súvislosti poukázal aj na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej a Českej republiky. V zmysle týchto dôvodov navrhol žalobca podanému odvolaniu vyhovieť.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v časti úroku po zosplatnení a úroku z omeškania z úrokov zamietol, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania. Keďže výrok, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovieť žalovaný odvolaním nenapadol, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

9. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedali vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

10. Ako je zrejme z vykonaného dokazovania, medzi právnym predchodcom žalobcu (Y. P., D..T..) a žalovaným bola dňa 25.03.2015 uzatvorená zmluva o úvere - E. Y., na základe ktorej žalovaný čerpal úver vo výške 300 eur, pričom podľa prehľadu uhradených splátok žalovaný neuhradil žiadnu splátku. Výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 05.01.2016 žalobca oznámil žalovanému, že v dôsledku podstatného porušenia zmluvy o úvere sa stáva pohľadávka k tomuto dňu predčasne splatnou v celom rozsahu a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy - istiny 300 eur, úrok 73,19 eura, poplatky za upomienky 39,65 eura a poistné na sumu 4,50 eura. Uznesením zo dňa 23.07.2019, č.k. 20Csp/110/2018-93 súd prvej inštancie vyhovel návrhu na zmenu žalobcu tak, že na miesto doterajšieho žalobcu (Y. P., D..T..) vstúpil nový žalobca: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava 851 02, IČO: 35 724 803. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.08.2019.

11. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie v tom zmysle, že žalobca nemá právo naďalej požadovať zaplatenie úrokov po splatnosti úveru až do jeho zaplatenia a spotrebiteľa by tak nemali platiť úroky aj po skončení obdobia, na ktoré bol úver dojednaný. Nemali by byť pochybnosti o tom, že úver je odplátnym právnym úkonom, za ktorý možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na konštantnú aplikačnú prax Krajského súdu v Prešove, napr. sp. zn. 22Co/25/2017 zo dňa 19.12.2017, sp. zn. 20Co/107/2017 zo dňa 27.03.2018 a sp. zn. 6Co/190/2016 zo dňa 30.06.2016.

12. Žalobca sa dovoľáva nárokov za odplátné úroky, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve. Keďže tento stav netrvá, je zrejme, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privodená omeškaním spotrebiteľa a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa.

13. Predčasné zosplatenie úveru predstavuje vo svojej povahe jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej úverovej istiny. Teda podstatný rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz.

14. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom.

15. Uvedenou úvahou sa odvolací súd prirodzene dostáva aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru spočívajúcemu v skutočnosti, že jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru.

16. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy.

17. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou.

18. Úroky za poskytnutie úveru sa na rozdiel od odplaty za akúkoľvek inú odplatnú službu či kúpu tovaru odlišujú tým, že plynutím času narastajú (cena za poskytnutú službu narastá). Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

19. Dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania, prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Je nepravdepodobné, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne (C-415/2011, AZIS).

20. Ako už odvolací súd uviedol, niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úroku z omeškania. Zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy, a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Navyše sa takáto dohoda dostáva do rozporu aj s ustanovením § 3a N. n. 87/1995 Z.z. Preto treba konštatovať neplatnosť takejto dohody (o úrokoch popri úrokoch z omeškania) pre rozpor so zákonom (§ 39 a § 52 ods. 2 v spojení s § 517 ods. 2 OZ).

21. Čo sa týka obchodnoprávnej úpravy splatnosti úrokov, táto vyplýva z ustanovenia § 503 Obchodného zákonníka. Ustanovenie § 503 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka upravuje otázku riadneho splácania úrokov dohodnutých v zmluve, pričom ods. 2 tohto ustanovenia upravuje toto riadne splácanie pre prípad, že sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach. Pre otázku splatnosti úrokov je podstatná prvá a posledná veta ustanovenia § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. Práve prvá a posledná veta uvedeného ustanovenia ustanovujú, že veriteľ je oprávnený na úroky len do momentu vyhlásenia predčasnej splatnosti. Obchodný zákonník expressis verbis v prvej vete ustanovenia § 503 ods. 1 upravuje, že „záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť“ použité peňažné prostriedky a nie „záväzok platiť úroky je splatný v momente vrátenia“ použitých peňažných

prostriedkov. Expressis verbis úpravu obsahuje tiež tretia veta uvedeného prvého odseku ustanovenia § 503 Obchodného zákonníka, keď splatnosť úrokov nastáva „v čase, keď sa má vrátiť“ zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov a nie „v čase, keď dlžník vráti“ zvyšok poskytnutých prostriedkov. Ustanovenie § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka je koncipované jednoznačne a nepripúšťa žiaden iný výklad.

22. V danej právnej veci žalobca pristúpil k zosplatneniu celého úveru ku dňu 05.01.2016, teda týmto dňom sa stal splatný celý úver, zo strany žalobcu došlo k určeniu lehoty predčasnej konečnej splatnosti úveru a odvolací súd preto dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na úroky z úveru iba do dňa 05.01.2016, potom už nastupuje režim platenia úrokov z omeškania.

23. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

25. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).